

være Repræsentant for Theatrets finansielle Selvstændighed (Stemmer: Et Udtryk derfor); ja et regnskabsmæssigt Udtryk for Theatrets finansielle Selvstændighed, og han henviste da til, hvad der er passeret i 1856—57 ved Reservefondens Oprettelse. Nu har jeg paapeget, at det efter min Opfattelse fra alle Sider er indrømmet, at Reservefonden den Gang var stillet netop som en haandlagt Fond, der ikke kunde anvendes uden Bevilling. Det Udtryk, som den ærede Minister nu vil benytte, at, saaledes som han havde udtalt sig i Mørene 1858—59, Reservefonden er et regnskabsmæssigt Udtryk for Theatrets finansielle Selvstændighed, viser netop, at min Opfattelse af de paagældende Udtryk er rigtig, at den kunde blive et Udtryk for den Selvstændighed, der overhoved var givet Theatret med Hensyn til det almindelige Budget, men netop ikke med Hensyn til Reservefonden; thi hvad der var det Betegnende ved Reservefondens Oprettelse i 1856—57 var just dette, at den var en haandlagt Fond. Jeg vil nu bemærke, at, naar jeg igaar udtalte, at af de Statsrevisionsantegnelser, der hidrørte fra Mørene 1859—60, angik den ene en Post, med Hensyn til hvilken jeg havde nogen Tvivl, hvorvidt den kunde anses for med Ret at være tagen af Reservefonden eller ikke, og jeg lod denne Tvivl blive staaende, maaske jeg dog oplyse, at ogsaa dette Punkt, hvorom jeg sagde, at jeg kunde have nogen Tvivl, har ved nærmere Efterforsyn vist sig at være klart: Det angaar denne Udgift af 762 Rdl., der var afholdt som Sædtillæg af Reservefonden. Det var mig dengang ikke bevidst, at der angaaende dette Forhold allerede var nogen særlig Lov for 1861; men der var virkelig en saadan, idet Lov af 29de December 1857 allerede slaar fast, at Sædtillæg til Theatrets Embedsmænd skulde udrydes af Reservefonden. Utsaa ogsaa for denne sidste Post findes udtrykkelig Lovhjemmel til at afholde den af Reservefonden. Jeg tror, at derved bortfalder fuldstændig Berettigelsen af at drage Statsrevisionens Antegnelser i Tvivl. Den ærede Minister foresøgte ved Siden af sin Dmtale af Reservefonden forleden Dag et Forsvar for de øvrige Overskrifdelfer, og jeg maa sige, at han under dette Forsvar beraabte sig paa et Forhold, der var mig saa besynderligt, at det næsten laa mig nær at tænke, at det hele Forsvar for Overskrifdelferne havde en vis ironisk Karakter, thi som Vidnesbyrd om, at samtlige Parter havde arbejdet i fuld Tillid og god Tro, paaberaaber Ministeren sig Arkitekternes Fremfærd. Det forekommer mig, at er der Noget, med Hensyn til hvilket man ikke er i Stand til at paaberaabe sig fuld Tillid eller tillidsfuld Fremgangsmaade, saa er det netop dette Exempel. De Herrer vide, hvad det her dreier sig om. Arkitekterne havde som Svar paa Indbydelsen til Konkurrence udarbejdet Tegninger, som vare blevne antagne under Forbehold, med

den Bemærkning, at Overslagene vare for høie. De fik Paalæg om at bringe Overslagene indenfor Bevillingens Omfang, og dette gjorde de paa den Maade, at de lod Legningerne blive, hvad de vare, men nedfattede Overslagenes Belsø og sagde, at nu skulde Udførelsen ikke ske efter Legningerne, men efter Overslagene. Men da de havde faaet Entreprenørerne antagne, gif de til dem og sagde: Gjør det kun efter Legningerne, skjøndt det var Overslagene, der vare approberede. Det forekommer mig, at er der Noget i den hele Historie, der ikke egner sig til at paaberaabes som Vidnesbyrd om tillidsfuld Fremgangsmaade, saa er det dette, og det forekommer mig derfor, at der næsten laa en vis Ironi i Ministerens Forsvar. — Der er jo forøvrigt fra flere Sider foresøgt Forsvar, hentedes fra juridisk-politiiske Betragtninger; men det forekommer mig, at overhoved have disse Forsvar for de egentlige Overskrifdelfer ikke været heldige. Blandt alle de Forsvar, jeg har hørt i denne Sag, forekommer det mig, at det, vi have hørt fra den paagældende, forbenærende Minister selv, har været det Fyldeste; jeg mener det, han forekom med i 1874—75, og hvis Kjerne, eftersom jeg opfattede det, i Grunden var den, at han sagde: Jeg har udført dette meget betydelige Arbejde paa en smuk og efter Sagkyndiges Dom fyldestgjørende Maade under vanskelige Konjunkturer og under mange vanskelige Forhold; jeg er gaaet ud over Bevillingssummen, men er mig dette Ansvar bevidst, og paatager mig Ansaret derfor. Saaledes opfattede jeg Kjernen i det Forsvar, som dengang fremkom fra det ærede Medlem for Frederiksberg (Hall), og jeg siger, at dette er et Forsvar, som vel ingen absolut Gylldighed har, som ikke har anden Gylldighed end den, Tilhørerne ville tillægge det, men som paa den anden Side er det eneste Forsvar, som man er i Stand til at give denne Sag. Den ærede daværende Minister maatte imidlertid have erindret, at han da ikke var berettiget til at sætte over Theaterbygningen, at det er Folket, der reiste denne Bygning for den danske Skueplads, men maatte have spiet til, at Ministeren maatte have overtaget Broderparten af enten Vren for dette Bænk eller, som man paa den anden Side vilde sige, Skulden.

Minestad: Da det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen) er kommen tilbage til nogle Bemærkninger af mig fra igaar, tror jeg at skulde ham at sige et Par Ord. Hoorvidt jeg har havt Ret i min Gjengivelse af det ærede Medlems Ytring angaaende den forhenværende Minister, det nuværende ærede Medlem fra Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), vil Tidenden vise; men jeg skal blot sige det ærede Medlem, at der er en Grund til at tro, at det er mere sandsynligt, at jeg har Ret, end at han har det, og det er den, at hvis hans Yi-